

MYSTISTÄ JÄNNITYSTÄ

Kari Nenonen

**IKUINEN VALTAKUNTA
NIIN MUSTA KUIN MULTA**

KUSTANTAMO
HELMIVYÖ

Ikuinen valtakunta
Niin musta kuin multa

Kari Nenonen

Ikuinen valtakunta
Niin musta kuin multa

Kustantamo Helmivyö
Turku 2024

Kari Nenonen: *Ikuinen valtakunta / Niin musta kuin multa*

Toim. Juri Nummelin

Alkuteokset julkaistu alun perin ilman tekijän nimeä
Viihdeviikarien Hämärän rajoilla -sarjassa vuosina 1983 ja 1984

ISBN 978-952-7469-52-1

Kustantaja: Kustantamo Helmivyö

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Kari Nenosen kauhut

Kauhufiktio kohosi länsimaissa 1970- ja 1980-luvuilla ennennäkemättömään valtavirtasuosioon, mutta Suomessa lajityypin suosio joitain käännösromaneja lukuun ottamatta oli pientä. Kirjoittajat jäivät usein marginaaliin tai heidän myöhempi merkityksensä on ollut vähäinen, vaikka he olisivat olleet omana aikanaan suosittuja ja tuotteliaita, kuten Oskar Reponen, jota ei enää lueta lainkaan. 1980-luvun aikana esille nousi kuitenkin kaksi kirjailijaa, Kari Nenonen ja Boris Hurta. Heidän merkityksensä kotimaiselle kauhukirjallisuudelle on ollut suurempi kuin vaikkapa Reponen.

Kahdesta mainitusta Kari Nenonen (1949–2006) toimi lähes koko uransa ajan kioskikirjallisuuden alalla, ja useat hänen kirjoistaan ilmestyivät ilman tekijän nimeä. Nenosen teokset ovat kuitenkin osoittaneet monille myöhemmille suomalaisille kirjoittajille, että Suomessakin voidaan tehdä omaa ja omaperäistä kauhukirjallisuutta.

Nenosen ura kiertyy kolmen kustantamon ympärille: oululaisen Kolmiokirjan, hyvinkääläisen Viihdeviikarien ja helsinkiläisen Jalavan. Nenonen julkaisi ensimmäiset tekstinsä 1970-luvulla Kolmiokirjan leivissä, kun hän oli osallistunut kustantamon kirjoituskilpailuun ja päättänyt tekemään ilman tekijän nimeä julkaistua romanttista viihdettä. Yksistään vuonna 1978 Kolmiokirja julkaisi Nenoselta kolmekymmentä 60-sivuista vihkoa, suomalaisen kioskikirjallisuuden yleisintä julkaisumuotoa.

tia. Monet näistä vihkoista edustivat puhdasta romantiikkaa.

Suomalaisesta Juho Helapäästä kertova lätkkärisarja FinnWest, jota Kolmiokirja niin ikään julkaisi, alkoi kiinnostaa Nenosta ”karskimman aihepiirinsä” takia. Nenosen ensimmäinen FinnWest oli *Viluinen vainaja* (2/1980), ja hän kirjoitti osia sarjaan noin parikymmentä.

Vuonna 1981 Kolmiokirja julkaisi Nenosen omalla nimellä tämän ”esikoisteoksen”, romanttisen viihderomaanin *Valtapeli* (1981). Joissain naisten pökkareissa Nenonen väläytteli kauhu-teemoja, kuten Eeva Raidon nimellä ilmestyneessä *Noidan merkeissä* (Linnasarja 18/1981). 1700-luvun ja Suuren pohjan sodan aikaan sijoittuvassa tarinassa venäläiset ovat hyökkäämässä Turkuun, ja kreivi von Hörhammar on perheineen pakenemassa Ruotsiin. Omapäinen ja Olavi-nimiseen opiskelijaan rakastunut Aurora-tytär jää taakse, ja hän pelastautuu ahneen ja opportunistisen tätiensä luokse. Omituisten sattumusten jälkeen Auroraa aletaan epäillä noidaksi, ja hänet asetetaan noituusoikeudenkäyntiin. Papiksi valmistunut Olavi tulee häntä kuulustelemaan. Tarina on sujuva viihdekertomus, jossa varsinaista kauhua ei kuitenkaan ole.

Poliittisesta ylikuumenemisesta usein syytetty 1970-luku oli Suomessa myös rajatiedon ja suoranaisten huuhaan kultakautta, ja tämä näkyi myös Kari Nenosen kioskikirjatuotannossa. Hänen parapsykologisia aineksia sisältäviä naisten romanttisia tarinoita ovat muun muassa ”Selittämätön viesti” (Lääkärisarja 11/1977) ja jatkokertomus ”Todellisuuden rajamailla” (Lääkärisarja 9–14/1978, salanimellä Jouni Kaari). Jälkimmäisessä nuori äiti jää 1950-luvulla auton alle ja kuolee. Nykyajassa elävä nuori opiskelija taas alkaa nähdä harhoja, joiden vallassa hän huutaa: ”Auto tulee! Auto tulee!” Häntä hoitaa 1950-luvulla kuolleen naisen poika, ja kohta paljastuu, että naisen mies, menestynyt liikkeenharjoittaja, uskoo parapsykologiaan ja yrittää saada poikaa selvänäkijän puheille ja ottamaan yhteyttä äitiinsä.

Samanlaisia ilmiöitä esiintyy myös kahdessa Nenosen Tohtori Frank -sarjaan kirjoittamassa tarinassa. Tohtori Stefan Frankin seikkailut olivat alun perin saksalaista alkuperää, mutta pian sarjaa ruvettiin kirjoittamaan Suomessa, ja Yhdysvalloissa toimivasta Frankista tehtiin suomalainen siirtolainen (toisin sanoen sarjalle kävi niin kuin Jerry Cottonille, jota niin ikään alkoivat suomalaiset tekijät kirjoittaa). Nenosen tarinoissa “Sausaliton kummitus” (Tohtori Frank 12/1977) ja “Mustan magian kirous” (Tohtori Frank 6/1978) oudot tapaukset selitetään luonnollisesti. Ensin mainitussa tarinassa Frankia pyydetään tutkimaan kummittelutapausta, joka liittyykin mafian välienselvittelyihin, ja jälkimmäisessä kansatieteilijää uhataan voodooolla. Lopussa selviää, että tutkijan veljeä kiristettiin uhkailemaan naista. Kumpikaan tarinoista ei edusta varsinaista kauhua, lähemmäksi tulee “Mustan magian kirous”.

Kari Nenonen kirjoitti 1980-luvulla FinnWestin lisäksi muitakin miehille tarkoitettuja sarjoja, kuten Pekka Lipponen Junioria. Sen päähenkilö oli, kuten nimestä voi päätellä, Outsiderin legendaarisen sankarin Pekka Lipposen poika, Jussi Jalmari Pekanpoika Lipponen. Tätäkin sarjaa julkaisi Kolmiokirja, mutta vuonna 1985 Nenonen sai potkut kustantajalta, kun lukija oli paljastanut kustantajalle, että Nenonen kierrätti tarinoidensa juonin FinnWestistä toiseen tekemäänsä pokkarisarjaan, Hulkkoseen.

Hulkkosta puolestaan julkaisi hyvinkääläinen Viihdeviikarit. Kari Lindgrenin vetämä kustantamo julkaisi 1980-luvulla monia kotimaisia pokkarisarjoja, ja sitä voi sanoa Kolmiokirjan lisäksi viimeiseksi täysiveriseksi suomalaiseksi kioskikirjakustantamoksi. Viihdeviikarien kotimaisten sarjojen keskeinen – usein jopa ainoa – kirjoittaja oli Nenonen. Nenonen ja Viihdeviikarit pyrkivät myös Kolmiokirjan julkaiseman Jerry Cottonin tontille omalla sarjallaan Kottosella, jonka päähenkilö, FBI:n agentti

John W. Kottonen oli suomalaista syntyperää. Viihdeviikarien repertuaariin kuuluivat myös lännkkärit, ja Nenosen kädenjälkeä ovat suurelta osin kustantamon lännensarjat Hulkkonen, Navajo – valkoinen intiaani ja Luigi Littin saluuna. Kirjat ilmestyivät ilman minkäänlaista tekijän nimeä. Lännkkäreissä näkyi sangen vapaamielinen suhtautuminen seksiin ja väkivaltaan, usein parodisissa merkeissä.

Nenosen kiintymys kauhu- ja fantasialajityyppiin näkyi toden teolla ensimmäistä kertaa viidessä Viihdekirjoille kirjoitetussa kirjassa, jotka ilmestyivät ilman tekijän nimeä Hämärän rajoilla -sarjassa. Nenonen itse sanoi eräässä artikkelissaan, että pokkarit olivat pelkkää harjoittelua, ja senkin takia ne ilmestyivät nimettöminä. Toisaalta nimettömänä julkaiseminen on ollut suomalaisen kioskikirjallisuuden perinteitä pitkään, aina Jerry Cottonista alkaen (perinne on peräisin Saksasta, englanninkielisessä maailmassa kirjoissa on valtaosassa kirjoja ollut tekijän nimi).

Hämärän rajoilla -sarjan aloitti *Luciferin lapset* (1983), jossa Nenonen onnistuu luomaan kiinnostavan Helsingin lähihistoriaan kiinnittyvän mysteerin: Kuka on liikemies Esan vaimo ja kuka on nainen, jonka Esa näki hyppäävän kuolemaansa Pitkäsillalta? Miksi Esan isän päiväkirja sisältää viittauksia vapaamuu-rareihin?

Toisena sarjassa ilmestyi *Ikuinen valtakunta* (1983), joka sijoittuu natsi-Saksan okkultististen harrastusten piiriin ja osoittaa, että Nenonen tunsi saksalaisten aiheeseen liittyviä harrastuksia. Samalla kirja liittyy omalla tavallaan laajaan ja edelleen suosittuun keskitysleirikirjallisuuden alalajityyppiin. Tarinan fyysikko Risto Juvonen on kuin Kari Nenosen omakuva, ja ehkä Nenonen todella pohdiskeli asioita, joista kirjassa on kyse: suhteellisuusteoriaan liittyvää ajan venymistä eli aikadilataatiota, aikamatkailua, hiukkasteoriaa...

Santa Lauran pyhimys (1983) taas lainaa aiheensa *Manaajasta*:

suomalainen arkeologi löytää Sisiliasta etruskihaudasta oudon uurnan, johon kuvatuilla kasvoilla on hänen Suomessa asuvansa tyttöystävänsä piirteet. Samaan aikaan Suomessa tyttöystävä alkaa nähdä painajaisia ja hallusinaatioita. *Sigma – paholaisen merkki* (1983) puolestaan liittyy Bermudan kolmioon. Viimeisenä ilmestyi vuoden 1984 puolella *Niin musta kuin multa*, joka sijoittuu kokonaan Suomeen, mikä erottaa sen muista sarjan kirjoista. Opuksessa selvitetään Kyllikki Saaren murhan tapaista rikosta menneisyydestä. Nykyajassa elävä Riitta-Sisko alkaa nähdä surmatyöstä painajaisia hypnoosikokeiden seurauksena.

Nenonen murtautui yleisempään tietoisuuteen 1980-luvun lopulla, jolloin hän julkaisi muutamia teoksia omalla nimellään. Kirjoittajaan liittyi myös pienoinen skandaali, kun hän yritti liittyä Suomen Kirjailijaliittoon. Liiton vaatimuksena oli kaksi omalla nimellä julkaistua teosta. Nenonen täytti vaatimukset, mutta kirjoja pidettiin heikkotasoisena viihteenä eikä hänen sallittu liittyä järjestöön. Kun asiaa tutkittiin uudestaan ja Nenoselle myönnettiin mahdollisuus liittyä jäseneksi, hän kieltäytyi kunniasta.

Vuonna 1989 Markku Jalavan perustama Jalava julkaisi Nenosen tieteisromaanin *Messias*, jossa Santa Sidonen käärinliinoista yritetään kloonata Jeesus Kristus. Romaani on puoliväliin asti laadukas, mutta loppupuolisko vaikuttaa nopeasti kokoon hutaistulta. Samana vuonna ilmestyi myös kauhunovellikokoelma *Noitarovio*, jonka niin ikään julkaisi Jalava. Kirja sisältää joitain Nenosen tehokkaimpia tekstejä. ”Suku on pahin” paljastaa suomalaisen maaseudun julmimmat piirteet, ja samalla Nenonen irvailee 1980-luvun menestyksestä nauttiville jupeille. ”Mustaleski” on kertomus kirjailijasta, joka rakastuu hämähäkkiin. Teoksen niminovelli on Nenosen myöhempiä kauhuromaaneja muistuttava kertomus nuoresta naisesta, joka innostuu muinaisista noitauskonnoista ystäväporukkinsa kauhistukseksi. Kirjan aloit-

tava “Ruumisarkkuboomi” puolestaan on pikkuhauska tarina, jonka mysteerin arvaa nopeasti. Kokoelmaan kuuluu myös kaksi tieteistarinaa, jotka eivät ole yhtä hyviä kuin kauhutarinat.

Noitarovion lisäksi Nenonen on julkaissut vain vähän novelleja. Cthulhu-mytologiaan liittyvässä antologiassa *Kultainen naamio* (1993) oleva novelli “Ravintola” on lyhyt, mutta vahva tunnelmapala, jolla ei kuitenkaan ole mitään tekemistä Cthulhu-teen kanssa. Tammen vuonna 1992 julkaisemassa *Viiltokuvat*-antologiassa Nenonen oli Boris Hurtan kanssa ohella ainoa “oikea” kauhukirjailija alun perin Tähtivaeltaja-lehdessä julkaistulla novellilla “Oppipoika” (1990). Sex Noveller -fanzineen (1990) Nenonen kirjoitti suorasukaisemman eroottisen tarinan “Kiima”, joka kertoo kahdeksanrintaisen olennon ja Maan ihmisen välisestä intohimosta avaruusmatkalla.

Nenosen maine kauhukirjailijana lepää keskeisimmin kuitenkin kahden Viihdeviikarien julkaiseman kirjan harteilla. Näistä ensimmäinen, *Se ken tulee viimeiseksi on kuolema* (1988), on suomalaisen kauhukirjallisuuden harvoja täysiverisiä klassikoita, jonka keskipisteessä on kahden nuoren miehen välinen ystävyys koulu- ja opiskeluaikoina. Heti alkuun tehdään selväksi, mistä kirjassa on kyse: Stidi-nimellä tunnettu luokan hylkimys pelaa joitenkin “vitun maagisten voimien” kanssa. Stidin ainoa kaveri, luokan suosittu poika Epe, seuraa välillä lähempää, välillä etäämpää ystävänsä vajoamista hulluuteen ja mielipuolisuuteen.

Teos otettiin hyvin vastaan. Tähtivaeltajan Toni Jerрман kirjoitti: kirja “meni heti kaikkien aikojen suosikkikauhukirjojeni joukkoon. Modernilla puolella en nyt saa muuta parempaa mieleeni kuin Clive Barkerin”. Yleisradiossa työskennellyt suomentaja ja sci-fi-aktiivi Matti Rosvall väitti Portti-lehteen tekemässään artikkelissa, että Nenonen kirjoitti TV2:lle käsikirjoituksen *Se ken tulee viimeiseksi on kuolema* -romaanista. Valitettavasti hanke on kuitenkin jäänyt toteuttamatta.

Ken kuolleita kutsuu (1991) kertoo edeltäjänsä tavoin kahdesta nuoresta ystävästä. Toinen kaveruksista kehittelee varhaisella tietokoneella ohjelman, jolla näyttää voivan keskustella kuolleiden kuuluisuuksien kanssa. Todennäköisyysmatematiikkaan perustuva ohjelma saa kuitenkin aikaan värisyttäviä muutoksia todellisuudessa. Tarinan toinen näkökulmahenkilö on Lertsu, joka on joutunut mielisairaalaan ja nauhoittaa monologiaan sairaalan psykiatrille. *Ken kuolleita kutsuu* -teokseen Nenosen ohjelmoi myös tekstipohjaisen tietokonepelin *Haamu*, jota myytiin kirjan kanssa.

Nenosen ura päättyi 1990-luvun alkuun: vuonna 1992 ilmestyi vielä neljä Hultkos-kirjaa, joiden jälkeen hän vaiken i kirjoittajana. Hän kuoli vuonna 2006.

Tässä teoksessa julkaistaan uudestaan kaksi Hämärän rajoilla-sarjan teosta, *Ikuinen valtakunta* ja *Niin musta kuin multa*. Lisäksi mukana on kaksi Nenosen novellia, “Ravintola” ja “Oppipoi-ka”. Jos kirja tavoittaa ostavan yleisön, on mahdollista, että muitakin Hämärän rajoilla-sarjan kirjoja julkaistaan uudestaan. Harvinaisemmat Lääkärisarjan jatkokertomuksetkin ansaitsisivat toisen tulemisen. Hämärän rajoilla-sarjan teokset ovat saatavana sähkökirjoina, mutta Helmivyössä uskotaan painettuun sanaan, esipuheisiin ja ekstroihin. Toivottavasti lukijat jakavat tämän uskon!

Kiitos hankkeen mahdollistamisesta kuuluu Kari Nenosen tyttärelle. Hyytäviä lukuhetkiä!

Turussa 21.5.2024

Juri Nummelin

Lähde:

Juri Nummelin: *Kuoleman usvaa ja pimeyttä. Suomalaisen kauhukirjallisuuden historia*. Oppian 2020.

Ikuinen valtakunta

Prologi

Wewelsburgin linna, Westfalen, kesäkuussa 1944

Ahnenerben, natsien okkultisen laitoksen päällikkö Wolfram von Sievers istui selkä suorana tummanpunaisella sametilla verho-
tussa graniittiseinäisessä odotushuoneessa ja tuijotti kasvot liik-
kumattomina tammista ovea. Tuskin havaittava närkästyksen
juonne piirtyi alaspäin tuon komean SS-everstin kummastakin
suupielestä. Von Sievers oli pitkä, solakka, vaalea ja sinisilmäi-
nen; oikea arjalaisen perustyyppi. Hänessä yhtyivät sekä vanhan
että uuden valtakunnan aateli ja eliitti, ja hän oli hyvin tietoinen
sekä fyysisestä että verenperintönä tulleesta ylemmydestään
verrattuna mieheen, joka piti häntä odottamassa.

Wolfram von Sievers ei pitänyt odottamisesta, ei varsinkaan
silloin, kun hän tiesi, että häntä odotutettiin vain, jotta hän ym-
märtäisi asemansa. Ja nyt Himmler, se pieni, leveälanteinen nou-
sukas, oli pitänyt häntä odottamassa jo kohta kolme varttia.
Von Sieversin sieraimet laajenivat hieman närkästyksestä, ja hän
sipaisi olemattoman roskan mustan univormunsa hihalta. Sit-
ten närkästyneet juonteet hänen suupielissään venyivät kylmään
hymyyn, kun hän ajatteli asiaa, jonka vuoksi hän oli tullut tapaa-
maan SS:n johtajaa.

Hän totisesti ymmärsi tällä hetkellä asemansa! Heinrich Himmler ei taatusti pitäisi häntä odottamassa, mikäli se moukka edes suunnilleen aavistaisi hänen tämänkertaisen asiansa!

Ahnenerbe toimi suoraan SS:n johtajan Heinrich Himmlerin alaisuudessa. Se oli alun perin perustettu niin sanotun Burg-ohjelman toteuttamiseksi. Burg-ohjelman päämääränä oli kehittää arjalaista rotua ja lopulta saattaa maailmaan Hitlerin ja muiden kansallissosialismin mystiseen puoleen perehtyneiden puolueen sisärenkaan jäsenten suuri unelma: arjalainen yli-ihminen, puolijumala. Tarkoitusta varten oli Ahnenerben haltuun hankittu useita eristäytyneillä seuduilla sijaitsevia keskiaikaisia linnonoja, joissa tehtiin ”lääketieteellisiä” ja okkultisia kokeita keskitysleireiltä toimitetulla elävällä tutkimusmateriaalilla. Juutalaisien ja kommunistien aivoja ja selkäytimiä tutkimalla yritettiin muun muassa löytää fyysinen pohja parapsykologisille kyvyille.

Burg-ohjelmasta Ahnenerbe oli laajentunut koko parapsykologisen alueen tutkimuslaitokseksi. Tuolloin, vuonna 1944, Ahnenerbe oli keskittynyt etsimään keinoja käyttää parapsykologiaa ja okkultismia hyväksi Kolmannen Valtakunnan yhä ahdistuneemmaksi käyvässä asemassa. Samaan aikaan kun yhä suurempia summia uhrattiin natsien atomiaseen kehittämiseen, sai Ahnenerbe lähes yhtä suuria sumia ”parapsykologisen ase-
nen” etsimiseen. Adolf Hitler tuntui henkilökohtaisesti olevan enemmän kiinnostunut Ahnenerben kuin atomipommien valmistamisen tiedemiesten ponnisteluista, kuten hän päätöksissäänkin luotti enemmän horoskoopin laatijoihin ja selvänäkijöihin kuin kenraaleihinsa.

Ahnenerbellä oli palveluksessaan useita selvänäkijöitä ja astrologeja, mutta myös lukuisia huippuluokan tiedemiehiä: lääkäreitä, fyysikkoja, biologeja ja matemaatikkoja. Ja ennen kaikkea sillä oli käytettävissään lähes rajaton määrä elävää tutkimus- ja koemateriaalia.

Wolfram von Sievers nousi seisomaan tammioven avautuessa. Ovesta astui huoneeseen Himmlerin henkilökohtaiseen henkivartiokaartiin kuuluva mustaan SS-univormuun pukeutunut vaalea jättiläinen. Mies teki koneellisesti natsitervehdyksen ja ilmoitti sitten sotilaallisen täsmällisesti ja jäykästi, että SS:n päällikkö Heinrich Himmler ottaisi vastaan SS-eversti Wolfram von Sieversin. Von Sievers vastasi tervehdykseen yhtä sotilaallisesti ja asteli sitten täsmällisin askelin ovesta Himmlerin kaikkein pyhimpään.

Heinrich Himmler istui jyrkän, jugendtyylisen kirjoituspöytänsä takana katse pöydällä olevissa papereissa. Tuo miljoonien aiheesta pelkäämä ihmispedoksi mainittu mies näytti jälleen kerran von Sieversin silmissä pettävällä tavalla pikkukonttoristilta pulleine, leuattomine kasvoineen ja pyöreine, voimakaste-hoisine kakkuloineen.

Himmler ei noussut seisomaan vieraan astuessa sisään, mikä sai von Sieversin kiukun nousemaan entisestään. Olihan hän sentään vanhempi mies ja kuului kaiken lisäksi yhteen Saksan hienoimmista suvuista. Kun taas Himmler –

Von Sievers nielaisi kiukkunsa, teki natsitervehdyksen ja purki sisäiset paineensa “Heil Hitler” -karjaisuun jääden sen jälkeen seisomaan tiukkaan asentoon.

Himmlerin pyöreät, sangattomat lasit välähtivät, kun hän kohotti katseensa papereista ja nyökäytti päätään tuskin havaittavaksi tervehdykseksi. Sitten hän jäi tuijottamaan von Sieversia haileansinisillä silmillään.

Von Sievers välähti tahtomattaankin ja tunsi jälleen kerran pelkäävänsä Himmleriä. Kylmät väreet kulkivat pitkin hänen selkäpiitään noiden mitänsanomattomien konttoristinkasvojen ilmeettömän tuijotuksen edessä. Himmlerin kasvoilta ei koskaan pystynyt lukemaan tämän ajatuksia tai mielentilaa. Hänestä sai aina vaikutelman kuin hän olisi ollut immuuni kaiken-

laisille inhimillisille tunteille. Ehkä hän olikin. Von Sievers muisti ainoastaan yhden kerran, jolloin Himmler oli sallinut itselleen jonkinlaisia inhimillisiä tunteita tai ainakin esittänyt sellaisia. Se oli tapahtunut siihen aikaan, kun juutalaisten teloitukset hoidettiin vielä pääasiassa ampumalla. Jossain kokouksessa joku SS-upseeri oli valittanut Himmlerille sitä, että runsain mitoin jaelusta konjakista huolimatta monet teloitusjoukoissa toimivat miehet menettivät hermonsensa ja tulivat kelpaamattomaksi palvelukseen. Silloin Himmlerin leuka oli vapissut ja hän oli sanonut, että he kaikki olivat ottaneet epäinhimillisen raskaan velvollisuuden hoitaakseen ja että oli selvää, että ihmiskunnan valioyksiköillä, SS-miehillä oli tunteet ja he pystyivät tuntemaan sääliä myös ihmiskunnan syöpäläisiä, juutalaisia kohtaan, vaikka ymmärsivätkin tehtävänsä merkityksen koko ihmiskunnalle. Tämän sanottuaan Himmler oli pyyhkäissyt kyyneleen silmäkulmastaan ja vannottanut paikalla olevia siitä, ettei raskaassa työssä sortuvia miehiä tulisi rankaista, vaan heille olisi taattava paras mahdollinen hoito.

Mutta tuon inhimillisen välähdyksen jälkeen von Sievers oli nähnyt kymmeniä kertoja, kuinka Himmler oli ilmettäkään vaihtamatta määrännyt satoja ihmisiä teloitettavaksi, myös saksalaisia. Ja hän tiesi varsin hyvin, että pelkkä Himmlerin pullean ja naisellisen pienen käden liike riittäisi pudottamaan hänenkin päänsä. Pahinta oli, ettei hän tiennyt, tekisikö Himmler sen, jos siihen ilmenisi jotain syytä. Hän ei tiennyt, pitikö tuo hänen edessään istuva mies hänestä vai vihasiko tämä ehkä häntä. Henkilökohtaisia sympatioitaan tai antipatioitaan alaisiaan kohtaan Himmler ei koskaan paljastanut. Ja ystäviä hänellä ei ollut, ellei sitten Führer ollut hänen ystävänsä, mutta sitä ei kukaan tiennyt varmasti. Ainakin hän käytti valtakunnassa suurinta valtaa Führerin jälkeen; suurempaa kuin yksikään kenraali, suurempaa kuin marsalkka Göring ja suurempaa kuin propagandaministeri

Ikuinen valtakunta / Niin musta kuin multa kokoaa samoihin kansiin kaksi legendaarisen Kari Nenosen kauhupokkaria, jotka ovat aiemmin ilmestyneet vain **Hämärän rajoilla** -sarjassa ilman tekijän nimeä.

Ikuinen valtakunta sijoittuu natsi-Saksan okkultististen puuhailujen pariin, ja siinä tuiki tavanomainen ATK-insinööri törmää Suomeen salaperäisesti ilmestyvään naiseen, joka ei tunnu tietävän nykymaailmasta mitään. **Niin musta kuin multa** kertoo Kyllikki Saaren murhaa muistuttavasta tapauksesta, josta nykyajassa elävä nuori nainen alkaa nähdä painajaisia osallistuttuaan hypnoosikokeisiin.

Kirjassa on mukana myös kaksi Nenosen kauhunovellia, "**Ravintola**" ja "**Oppipoika**", ja teoksen avaa suomalaista kauhua tutkineen Juri Nummelinin asiantunteva esipuhe.

**KUSTANTAMO
HELMIVYÖ**

KANNET JT LINDROOS

ISBN 978-952-7469-52-1

9 789527 469521